

יסטו מדרכם החוץה, שהרי בכל יום ויום הדין פלוי בעולם, משווים שהעולם נברא ועומד על הדין. ולכן ציריך אך להשמר מחתמיו, שלא ידע את הזמן שהדין שורה עליו. יושב בכיתו - הדין שורה עליו. יוצא מביתו החוצה - הדין שורה עליו, ולא ידע אם ישוב בביתו ואם לא. יוצא לדרכך - על אמרת פמה וכמה, שהרי הדין יוצא כנגדו. זהו שפטותך (שם פה) אךך לפניו יהלך. משום לכך ציריך לתקדים ולבקש רוחמים מלפני המלך בורי שיגצל מן הדין בשעה שהוא שורה בעולם, שהרי בכל יום ויום שורה הדין בעולם. זהו שפטותך ועל זעם בכל יום.

עהה יש לומר, הרי שמענו, והתעוררו החברים, אל בכל מקום חסד הוא, כמו שנאמר בדברים י קאל הגדל, וזה אוור של חכמה עליונה, ואופה אמרת ואל זעם בכל يوم. עזוב הפסוק כל אלו השמות ואחזה בזיה. אם כן, לא עומדים הרים. ועוד, שפטותך יעשה ט אל גבור, או שנעמיד אותו בדין, או שנעמיד אותו ברוחמים.

אלék קח שמענו, הרשעים מהריכים רוחמים לדין. שאון לך בכל אלו כתירים עליונים של המלך הקדוש שלא כלולים רוחמים בדין, ודין ברוחמים. ורשעים מהריכים רוחמים לדין. אמר לו רבי יהודה, טוב בזיה שפטותך אל גבור, אלא אל זעם בכל يوم מהו? שהרי בכל يوم ייום עomid בדין, בין שפיג העולם וכאים, בין שלא זפאים. לא היה בידך. באו ושאלו לו לרביה שמעון. אמר להם, ודאי אל זעם בכל يوم, והרי באורך החברים,

המאריהון, ולא יسطו מארחיהם לבר. דהא בכל יומא ויומא דיןא תלוי בעולם, בגין דעתם על דיןא אהbery וקיימא.

על דא, בעי בר נש לאסתמרא מוחובי, דלא ידע זמנא דיןא שריא עליוי. נפק מabitiah לבר, בבייתה, דיןא שריא עליוי. ולא ידע אי יתוב לביתיה דיןא שריא עליוי. אי לאו. נפיק לארכא, על אמרת פמה וכמה, דהא כדין דין נפקא קמיה, הרא הוא דכתיב, (תהלים פה) אךך לפניו יהלך. בגין זה, בעי לאקדמא ולמבע רחמי קמי מלכא, בגין דישתויב מן דין, בשעתא דשריא בעולם. דהא כל יומא ויומא שריא דין בעולם, הרא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל يوم.

השתא אית למים, הא תנינן, ואתערו חבריא, אל בכל אתר חסד הוא, במא דאת אמר (דברים י) קאל הגדל, ודא נהירו דחכמה עלאה, ואת אמרת ואל זעם בכל יום, שבקין קרא כל אליו שמן, ואחד בהאי, אי הabi לא קיימין מילוי. ועוד, דכתיב, (ישעה ט) אל גבור, או נוקים ליה דין, או נוקים ליה רחמי.

אלékabi שמענא, חייביא מהפבי רחמי伶 דין. דלית לך בכל אינון כתרין עלאין דמלכא קידישא, דלא כלילן רחמי בדין, ודין ברחמי. וחייביא, מהפבי רחמי伶 דין.

אמר ליה רבי יהודה, שפיר בההוא דכתיב אל גבור, אלא אל זעם בכל يوم מהו, דהא בכל יומא ויומא קיימא בדין, בין דבני עולם זבאים, בין דלא זבאים. לא הוה בידיה, אחריו שאילו ליה לרבי שמעון. אמר לוzon, ודי אל זעם בכל يوم, והרי באורך החברים, אל זעם בכל يوم, והא אויקמיה חבריא, לזמנין הוא דין, לזמנין